

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Warszawie

o wysokość zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 11 grudnia 2024 r.,

skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 18 września 2023 r., sygn. akt III AUa 390/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego
kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł wraz z ustawowymi
odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu
kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

Ł.n

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 września 2023 r., sygn. akt III AUa 390/21, Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację odwołującego się A. R. od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 28 stycznia 2021 r., sygn. akt VII U 159/20, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 13 grudnia 2019 r.

A. R. w odwołaniu od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Warszawie z 13 grudnia 2019 r., nr: [...] zgłosił zarzut przedawnienia roszczeń oraz brak merytorycznego uzasadnienia decyzji.

Odwołujący wniósł również o zasądzenie zwrotu na jego rzecz nadpłaconych omyłkowo składek w kwocie 402,12 zł za lipiec 1999 r. wraz z należnymi odsetkami oraz kwot 1.369,28 zł i 362,34 zł w lutym i w marcu 2020 r. z tytułu nienależnych składek zdrowotnych. Wskazał też, że organ rentowy błędnie przyznał na jego rzecz emeryturę z urzędu od 29 czerwca 2019 r., zamiast od 29 października 2017 r. lub 1 maja 2018 r. Ubezpieczony stwierdził, że nie składał wniosku o emeryturę w Polsce, bowiem został uprawniony do tego świadczenia w Niemczech od 1 maja 2018 r.

Powołując się na art. 83 pkt 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych podniósł, że składkę na ubezpieczenie społeczne obliczoną za poszczególne miesiące obniża się do wysokości 0 zł zgodnie z przepisami ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie wyrokiem z 28 stycznia 2021 r., sygn. akt VII U 159/20, oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniósł odwołujący się, zarzucając mu naruszenie art. 80 ust. 10 oraz art. 83 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej.

Sąd Apelacyjny uznał apelację za nieuzasadnioną w konsekwencji oddalając ją.

Sąd drugiej instancji wskazał, że podziela dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku, przyjmując ustalenia i oceny tego Sądu za własne w myśl art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 k.p.c.

W toku postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku ani do jego uchylenia.

Sąd odwoławczy przypomniał, że zaskarżoną decyzją z 13 grudnia 2019 r., nr: [...] organ rentowy na podstawie art. 83 ust. 1 i art. 32 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stwierdził, że A. R. jest dłużnikiem z

tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne za okres od stycznia 2013 r. do grudnia 2017 r. w łącznej wysokości 68.970,78 zł. Powyższą decyzję organ rentowy oparł na stanowisku, zgodnie z którym odwołujący się w ww. okresie prowadził działalność gospodarczą i tym samym był zobowiązany do opłacania składek na ww. ubezpieczenia.

W tak określonej istocie sporu Sąd Okręgowy prawidłowo przytoczył treść art. 8 ust. 6 pkt I, art. 13 pkt 4, art. 46 ust. 1 oraz art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 226 z późn. zm.) oraz art. 66 ust. 1 pkt I lit c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.), w myśl których osoby prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu i zdrowotnemu od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej; osoby te, jako płatnicy składek, są obowiązane według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy, ustalone w oparciu o imienne raporty miesięczne.

Sąd drugiej instancji zaznaczył, że w sprawie bezsporne było podleganie przez A. R. ubezpieczeniom społecznym oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu na podstawie prawomocnej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie z 19 marca 2018 r. nr [...], w której organ stwierdził, że A. R., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu (a co za tym idzie, w myśl ww. przepisów — również ubezpieczeniu zdrowotnemu) od 1 stycznia 1999 r. Decyzja ta była przedmiotem badania w związku z odwołaniem A. R. do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie, który wyrokiem z 18 września 2018 r., sygn. akt VII U 577/18, oddalił odwołanie. Natomiast Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa 1128/18, oddalił wniesioną przez odwołującego apelację od ww. wyroku.

Powyższe oznacza, że kwestia podlegania przez odwołującego się, jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu od 1 stycznia 1999 r., została

prawomocnie przesądzona, a co za tym idzie, w niniejszej sprawie Sąd pierwszej instancji oraz Sąd Apelacyjny są tym rozstrzygnięciem związane.

Prawomocność wyroku w sprawie, w ramach której decyzja organ rentowego w przedmiocie stwierdzenia podlegania przez odwołującego się ubezpieczeniom społecznym, ma ten skutek na tle postępowania w sprawie niniejszej, że Sąd pierwszej instancji nie miał podstaw do badania tej kwestii a w konsekwencji, istnienia po stronie odwołującego się obowiązku obliczania, potrącania z dochodów, rozliczenia oraz opłacania należnych składek zgodnie z treścią art. 46 ustawy systemowej. W braku realizacji tego obowiązku przez odwołującego się organ rentowy miał podstawy, w trybie art. 83 ustawy systemowej, do obliczenia wysokości zadłużenia z tytułu nieopłaconych składek i ostatecznie wydania zaskarżonej decyzji o stwierdzeniu zadłużenia z tego tytułu.

W świetle powyższego, za niezasadne należało uznać zarzuty odwołującego się związane z naruszeniem przepisów ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2022 r., poz. 2561). Odwołujący się błędnie interpretuje argumentację Sądu pierwszej instancji oraz treść przepisów art. 82 i art. 83 ww. ustawy.

Przed wszystkim należy podkreślić, że wbrew twierdzeniom apelującego, przepisy te regulują zasady obliczania wysokości składek wyłącznie na ubezpieczenie zdrowotne, nie zaś składek na ubezpieczenia społeczne, wobec których zastosowanie mają przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W żadnym miejscu Sąd pierwszej instancji nie wiązał przy tym uzależnienia składki na ubezpieczenie zdrowotne od przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (VAT).

W kwestii zastosowania samych przepisów, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 82 ust. 10 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, jeżeli osoba zaliczona do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności objęta jedynie obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej (albo z tytułu posiadania statusu osoby, o której mowa w art. 18 ust. 1 prawo przedsiębiorców) uzyskuje przychód rozliczany na zasadach określonych w art. 27 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (czyli na zasadach ogólnych według skali podatkowej), to miesięczna składka na ubezpieczenie

zdrowotne jest opłacana w wysokości nieprzekraczającej kwoty zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych należnej od tej osoby za miesiąc, za który opłacana jest składka, poczynwszy od miesiąca przypadającego po miesiącu, w którym ubezpieczony został zaliczony do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. To jedyna sytuacja, kiedy osoba prowadząca pozarolniczą działalność może obniżyć należną od niej składkę na ubezpieczenie zdrowotne do wysokości zaliczki na podatek dochodowy wymagalnej od prowadzonej przez nią działalności (zob. Pietraszewska-Macheta Agnieszka [red.], Ustawa o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Komentarz, wyd. IV, Opublikowano: WKP 2023). Taka sytuacja w przypadku odwołującego się nie występuje. Przede wszystkim, z treści powyższego przepisu wynika, że sformułowany w nim sposób rozliczania składki na ubezpieczenie zdrowotne dotyczy wyłącznie osób objętych jedynie tytułem do obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego. W przypadku odwołującego się taka sytuacja nie występuje, gdyż podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą - o czym była mowa powyżej. Rację ma też Sąd Okręgowy, wskazując, że przepis ten nie ma zastosowania do przedsiębiorców opłacających zaliczki kwartalnie, który nie jest okresem przypisanym składkom na ubezpieczenie zdrowotne. Tymczasem ubezpieczony zadeklarował opłacanie zaliczek kwartalnie, co zostało potwierdzone informacją z Urzędu Skarbowego Warszawa-[...] zgodnie z pismem procesowym organu rentowego z 24 września 2020 r. Odwołujący się nie wykazał, że ta informacja nie jest prawidłowa. Tym samym nie mógł skorzystać ze sposobu rozliczenia składki na ubezpieczenie zdrowotne określonej w art. 82 ust. 10 ww. ustawy.

W odniesieniu do zastosowania art. 83 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, należy wskazać, że zgodnie z jego treścią w przypadku nieobliczania przez płatnika, o którym mowa w art. 85 ust. 1-13 tej ustawy, zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych od przychodów wolnych od podatku dochodowego zgodnie z przepisami ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, składkę obliczoną za poszczególne miesiące obniża się do wysokości 0 zł, z zastrzeżeniem ust. 3. W art. 85 ust. 1-13 nie wymieniono osób

prowadzących działalność gospodarczą, tym samym przepis ten nie ma zastosowania do odwołującego się.

Wskazać jednocześnie wypada, że z załączonego do akt Orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS z 26 sierpnia 2013 r. wynika, że odwołujący się został uznany za trwale całkowicie niezdolnego do pracy od 30 maja 2001 r. To jednak nie jest jednoznaczne ze stwierdzeniem niezdolności do samodzielnej egzystencji mimo, że orzeczenie to wydane zostało na druku N - 12f.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji odwołującego się, co do zwrotu nadpłaconych składek za lipiec 1999 r. luty i marzec 2020 r. z należnymi odsetkami przez ZUS. Sąd pierwszej instancji, prawidłowo uznał, że organ zasadnie zaliczył nadpłacone kwoty na poczet zaległych składek na podstawie wskazanych przepisów prawa.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Apelacyjny uznał, że zaskarżony wyrok oparty jest na prawidłowych ustaleniach faktycznych i odpowiada prawu, zaś apelacja nie zawiera usprawiedliwionych podstaw. Tym samym brak było podstaw do uchylenia wyroku zgodnie z wnioskiem apelującego bądź jego zmiany.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego) oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przejawiająca się w:

a. niezastosowaniu przez Sąd Apelacyjny dyspozycji art. 82 ust. 10 w zw. z art. 83 ust. 2 w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c albo pkt 1a ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych z 27 sierpnia 2004 r. w zw. z art. 27 ustawy z 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych w zw. z art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 13 pkt 4, art. 46 ust. 1 oraz art. 47 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit c ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, co stoi w całkowitej sprzeczności z dotychczas wydanymi przez Sąd Najwyższy

sprawami o tożsamym stanie faktycznym, w szczególności uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2010 r., II UZP 1/10.

Nadto, z najdalej posuniętej ostrożności procesowej, na wypadek niepodzielenia przez Sąd Najwyższy stanowiska odwołującego się o oczywistej zasadności niniejszej skargi kasacyjnej, w dalszej kolejności wskazano, że w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne cechujące się nowością i dotychczas niewyjaśnione i nierozwiązane w orzecznictwie, mogące przyczynić się do rozwoju prawa:

b. polegające na tym, czy w przypadku osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, która podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu, przypadku braku uzyskania przez płatnika zaliczonego do umiarkowanego lub znacznego stopnia niepełnosprawności przychodu oraz niedeklarowaniu rozliczanych miesięcznie wpłat zaliczek z pozarolniczej działalności gospodarczej, niedokonywaniu rozliczanych miesięcznie wpłat zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składaniu deklaracji o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) (PIT-36L) wskazujących na brak uzyskania dochodu podlegającego opodatkowaniu uzasadnia zastosowanie art. 83 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej poprzez obniżenie wymiaru składki obliczoną za poszczególne miesiące obniża się do wysokości 0 zł;

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o:

1. nieprzyjęcie ww. skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3)

zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca

2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Sformułowany przez skarżącego problem prawny, przedstawiony jako zagadnienie prawne i uzasadniający twierdzenie o potrzebie wykładni przepisów, nie ma przymiotu istotnego zagadnienia prawnego i nie budzi poważnych wątpliwości w zakresie wykładni wskazanych przepisów prawnych. Skarżący sam wskazał, we wcześniejszej części wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że orzecznictwo Sądu Najwyższego jest w tym zakresie ugruntowane, nie przedstawił jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby świadczyć o tym, że na kanwie niniejszej sprawy rzeczywiście ujawniły się poważne problemy prawne, które wymagają interwencji Sądu Najwyższego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w

art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Strona skarżąca nie przedstawiła również jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby uzasadniać oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej, uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się na ogólnym stwierdzeniu o niezgodności zaskarżonego wyroku z orzecznictwem Sądu Najwyższego, bez wskazania jakichkolwiek konkretów, dotyczących tego, w jakim zakresie orzeczenie to jest sprzeczne z przyjętą powszechnie wykładnią prawa, bez wskazania choćby fragmentów treści orzeczeń Sądu Najwyższego, z którymi zaskarżony wyrok miałby być sprzeczny.

Należy podkreślić, że wskazane w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne zagadnienia prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To, co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi, nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lipca 2012 r., I UK 118/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistą

zasadnością skargi jest formułowanie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a także wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662). Pełnomocnik strony skarżącej nie może powoływać się na wewnętrznie sprzeczne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oczekiwać, że Sąd Najwyższy „wybierze” sobie przesłankę, która akurat będzie „pasowała” do okoliczności danej sprawy.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów oparto na § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801).

[a.ł]